

Câmpul de informație – Eterul purtător de lumină

Suntem asemenea insulelor din mare,
despărțite la suprafață, dar legate prin fundul mării.

William James

Misticii și înțelepții știau de mult timp că există un câmp cosmic care leagă totul în cea mai profundă realitate, un câmp care conservă și transmite informația.

Descoperiri recente din domeniul fizicii cuantice indică faptul că acesta este real și își are echivalentul în câmpul punctului zero care conține câmpul ca atare. Acest câmp constă într-o mare subtilă de energii fluctuante de la care apare totul: atomi, galaxii, stele, planete, ființe vii și chiar conștiința.

Acest câmp al punctului zero este memoria constantă și eternă a universului. El deține datele a tot ceea ce s-a produs vreodată pe Pământ și în cosmos și le pune pe acestea în corelație cu tot ce trebuie să se întâmple.

Termenul de Akasha provine din limba sanscrită și înseamnă cer, eter sau spațiul care străbate totul. Akasha cuprinde proprietățile tuturor celor cinci elemente este pântecul din care a ieșit tot ceea ce percepem și în care se vor întoarce, în cele din urmă, toate. Înregistrarea akashică numită și Cronica akashică sau Câmpul akashic este înregistrarea neconținută a tuturor lucrurilor care se întâmplă și care s-au întâmplat în întregul universului. Înregistrările akashice au ajuns să desemneze o substanță eterică unde sunt înregistrate, pe rând, orice gând, sentiment și acțiune, fiind în sine, un fel de colecție de înțelepciune stocată în eter. Toate lucrurile care există în Univers sunt în fapt, forme de manifestare a energiei purtătoare de informație.

Cei mai mulți dintre noi înțeleg prin informații, date ca atare sau lucruri pe care le știe cineva. Însă raza de acțiune a informației este mai largă decât atât. Oamenii de știință din domeniul fizicii și al vieții descoperă că informația se extinde mult dincolo de mintea unei persoane individuale și chiar dincolo de cea a tuturor oamenilor laolaltă. Este un aspect inerent atât al naturii fizice, cât și a celei biologice. Marele fizician David Bohm l-a numit „in-formație” adică un proces care „formează” practic, receptorul. Acesta este conceptul pe care îl vom adopta aici.

In-formația nu este un artefact omenesc, nu este un lucru pe care îl producem prin scriere, calculare, vorbire sau emitere de mesaje. Așa cum știau înțelepții Antichității și cum redescoperă acum oamenii de știință in-formația este prezentă în lume independent de voința și acțiunea umane, ea reprezintă un factor fundamental în natură.

În ciuda unui punct de vedere larg răspândit, știința nu este doar o culegere de observații, măsurători și formule matematice; este și o sursă de înțelegere a modului în care stau lucrurile în lume.

Marii oameni de știință nu sunt preocupați doar de cumulum lumii – felul în care funcționează lucrurile – ci și de ceea ce sunt lucrurile din această lume și de ce sunt așa cum le vedem.

Ne naștem în acest univers, creștem, muncim, ne jucăm, ne îndrăgostim și la sfârșitul vieții ne confruntăm cu moartea. Și, cu toate acestea, în toiul tuturor acestor activități, ne confruntăm cu o serie de întrebări copleșitoare: care este natura universului și care este locul nostru în el? Ce înseamnă universul? Care este scopul său? Cine suntem și care este sensul vieții noastre? Ce se întâmplă cu noi când murim?

În timp ce cercetătorii conservatori susțin că singurele idei care pot fi considerate științifice sunt cele publicate în revistele științifice consacrate și sunt reproduse în manualele standard, cercetătorii nonconformiști se află în căutarea unor principii fundamentale noi, printre care unele considerate, cu numai câțiva ani în urmă, în afara granițelor domeniului.

În catalogul descoperirilor care îi pun în încurcătură pe oamenii de știință din zilele noastre se află enigmele coerenței.

Nu avem în vedere varietatea obișnuită, de grădină a coerenței, ci remarcabila varietate în care toate părțile sistemului coerent sunt atât de fin potrivite unele la altele, încât o modificare a uneia dintre ele produce o schimbare și a celorlalte. Mai mult, schimbările se propagă în sistem cvasiinstantaneu și sunt durabile. Este ca și cum părțile sistemului ar fi „nonlocalizate” - nelimitate la locul în care se găsesc, ci aflate, într-un fel, în tot sistemul. În continuare, trebuie să examinăm modul în care această ciudată formă de coerență apare în lumea fizică, în lumea vie și în lumea conștiinței.

Coerența este un fenomen binecunoscut în fizică: în forma sa obișnuită, ea se referă la lumină ca fiind alcătuită din unde, care au o diferență de fază constantă. Coerența înseamnă că relațiile de fază rămân constante, iar procesele și ritmurile sunt armonizate. Sursele obișnuite de lumină sunt coerente pe o distanță de câțiva metri; laserele, microundele și alte surse tehnologice de lumină rămân coerente pe distanțe considerabil mai mari. Însă tipul de coerență descoperit astăzi, este mai complex și mai semnificativ decât forma standard.

Aceasta indică o corelație cvasiinstantanee între părțile sau elementele unui sistem, indiferent dacă acest sistem este un atom, un organism sau o galaxie. Toate părțile unui sistem de o asemenea coerență sunt corelate în așa fel încât ceea ce i se întâmplă uneia dintre părți li se întâmplă și celorlalte. Coerența de tip „nonlocal” nu este decât unul dintre fenomenele surprinzătoare care au ieșit la lumină în secolul XX.

Cercetările de ultimă oră din biologia cuantică ne arată că organismul uman viu este extraordinar de coerent: toate părțile sale componente sunt legate multidimensional, dinamic și aproape instantaneu de toate celelalte părți. Ceea ce i se întâmplă unei celule sau unui organ li se întâmplă, într-un fel sau altul, și celorlalte celule sau organe – o legătură care amintește (și de fapt arată) de tipul de „întrețesere” ce caracterizează comportamentul cuantelor la nivelul microsferii.

Organismul este totodată, coerent cu lumea înconjurătoare: ceea ce se întâmplă în mediul exterior al organismului se reflectă în anumite moduri în mediul său interior. Datorită acestei coerențe, organismul poate evolua în armonie cu mediul său.

Faptul că organismul viu este coerent ca întreg nu este surprinzător – surprinzătoare sunt gradul și forma coerenței sale. Coerența organismului trece dincolo de coerența unui sistem biochimic; sub unele aspecte, ea atinge coerența unui sistem cuantic.

Câtă vreme organismul este viu, acesta se află într-o stare de echilibru dinamic, în care stochează energie și informație, avându-le la dispoziție pentru a-și realiza și direcționa funcțiile vitale.

La o cercetare mai profundă, se dovedește că echilibrul dinamic necesită un grad ridicat de coerență: el presupune corelații instantanee de mare întindere în întregul organism. Simplele coliziuni dintre moleculele învecinate- simple relații de lansare-impact ca la bilele de biliard – trebuie să fie completate de o rețea de comunicare instantanee, care corelează toate părțile componente ale sistemului viu, chiar și pe cele îndepărtate unele de altele.

Într-un organism complex, provocarea menținerii echilibrului dinamic este gigantică. Corpul uman este alcătuit din milioane de miliarde de celule, mult mai mult decât stelele din galaxia Calea Lactee. Din această populație celulară, 600 de miliarde de celule mor și tot atâtea se regenerează zilnic – peste 10 milioane de celule pe secundă.

Nivelul de coerență pe care îl prezintă organismele arată că în interiorul lor au loc procese de tip cuantic.

În ultima perioadă au avut loc următoarele descoperiri:

- La nivel cuantic există legături uimitor de strânse: orice particulă care a ocupat aceeași stare cuantică alături de o altă particulă rămâne legată de aceasta într-un mod misterios non-energetic.
- Universul în întregul său, manifestă legături fin reglate care sfidează explicațiile de bun simț.
- Teoria evoluționistă postdarwinistă și biologia cuantică descoperă legături la fel de deconcertante atât în interiorul organismului, cât și între organism și mediul său de viață
- Legăturile care ies la lumină din ultimele rezultate ale cercetărilor asupra conștiinței sunt la fel de ciudate: sunt legături între conștiința unei persoane și mintea și corpul alteia.

Pentru a afla ce este „In-formația” trebuie să vedem mai întâi ce nu este „In-formația”: nu este același lucru cu „teoria informației” standard, deoarece in-formația nu este informație după nici una dintre definițiile științifice sau cotidiene. Ea nu înseamnă nici cunoștințe receptate cu privire la un anumit fapt sau eveniment nici o structură impusă unui canal de transmisiune și nici reducerea incertitudinii în privința opțiunilor multiple. Informația – în sensul cunoștințelor despre lucruri și evenimente – poate fi transmisă prin in-formație, însă in-formația propriu-zisă este diferită de informația definită uzual.

Ce este in-formația: este o conexiune subtilă, cvasiinstantanee, non-evanescentă și non-energetică între lucruri aflate în locuri diferite în spațiu și evenimente situate în momente diferite în timp. **Aceste conexiuni sunt numite „non-localizate” în științele naturale și „transpersonale” în cercetarea conștiinței.** In-formația conexează lucrurile (particulele, atomii, moleculele, organismele, sistemele ecologice, sistemele solare, galaxiile întregi, precum și mintea și conștiința asociate cu unele dintre aceste lucruri), indiferent cât de departe sunt ele unele de altele și cât de mult a trecut de la crearea conexiunii lor.

În cazul câmpului care ar putea explica prezența in-formației în natură, dovezile sunt formele de coerență deconcertante, cvasiinstantanee, care ies la lumină în științele fizice, cosmologice și biologice, precum și în cercetarea conștiinței. Aceste fenomene necesită o explicație, iar cea mai simplă și cea mai logică este un câmp care pune în legătură entitățile ce se dovedesc a fi non-localizat coerente.

Câmpul in-formației sau câmpul akashic, denumire ce provine din culturile sanscrită și indiană reprezintă un mediu atotcuprinzător, care se află la baza tuturor lucrurilor și devine toate lucrurile. El este real, însă atât de subtil, încât nu poate fi perceput înainte de a lua forma numeroaselor lucruri care populează lumea vizibilă. Simțurile noastre trupești nu percep Akasha, însă putem ajunge la el prin practică spirituală. Rishii străvechi ajungeau la ea printr-un stil de viață disciplinat, spiritual și prin yoga. Ei și-au descris experiența și au făcut din Akasha un element esențial al filosofiei și mitologiei Indiei. În secolul XX, Akasha a fost strălucit descris de marele yoghin indian Swami Vivekananda.

Potrivit filosofiei Indiei, întregul univers este alcătuit din două materiale, dintre care pe unul îl numesc Akasha. Este existența omniprezentă, atotpătrunzătoare. Tot ceea ce are formă, tot ceea ce este rezultatul combinării evoluează din acest Akasha. Akasha este cel care ia chipul aerului, care ia chipul lichidelor, Akasha este cel care ia chipul Soarelui, Pământului, Lunii, stelelor, cometelor; Akasha este cel care ia chipul corpului uman, corpul animal, plantei, tuturor formelor pe carele vedem, tuturor lucrurilor care se pot percepe cu ajutorul simțurilor, tuturor celor care există.

El nu poate fi perceput; este atât de subtil, încât se află dincolo de orice percepție obișnuită; nu poate fi văzut decât atunci când devine dens, după ce a dobândit formă. La începutul creației, exista numai acest Akasha. La sfârșitul ciclului, solidele, lichidele și gazele se topesc toate, din nou, în Akasha, iar următoarea creație va porni, la fel, tot din acest Akasha.

Suma tuturor forțelor din univers, mentale sau fizice, atunci când ele sunt descompuse iarăși până la starea lor originală poartă numele de Prana.

Când nu exista absolut nimic, când întunericul învăluia întunericul ce exista atunci? Atunci exista Akasha în absența mișcării... La sfârșitul unui ciclu, energiile manifestate acum în univers s-au liniștit și au devenit potențiale. La începutul următorului ciclu, ele s-au declanșat din nou, au activat Akasha, iar din Akasha au izvorât aceste variate forme.

În noua fizică vidul unificat, real din punct de vedere fizic, este echivalentul Akasha.

Vidul este Akasha iar Prana a devenit unu – pânțelele întregii „materii” și „forțe” din univers.

Geniul rebel Nikola Tesla vorbea despre un „mediu original” care umple spațiul și îl compara cu **Akasha, eterul purtător de lumină**. În evoluția următoare a științei, câmpul akashic se va alătura câmpurilor universale cunoscute astăzi: câmpul G, câmpului EM, câmpului Higgs și câmpurilor nucleare slabe și tari active pe plan local, însă universal prezente.

Universul este un sistem coerent, puternic integrat un „sistem cuantic supermacroscopic”. Caracteristica sa crucială o reprezintă in-formația, care este generată, conservată și transmisă și care îi pune în legătură toate părțile. Elementul fundamental al realității este vidul cuantic, plenum-ul încărcat cu energie și in-formație care susține, generează și interacționează cu universul nostru și cu oricare univers care ar putea exista în metavers.

Accesul la câmpul akashic

Pentru a avea acces la câmpul akashic, putem reconstitui modul în care in-formația ajunge la mintea noastră nu numai senzorial, ci și non senzorial. Am văzut că, potrivit noii fizici, particulele și atomii – și moleculele, celulele, organismele și galaxiile – care apar și evoluează în spațiu și timp, descind din marea de energie virtuală care poartă numele de vid cuantic. Urme din

câmpul akashic – hologramele pe care le creează ele – nu se pierd. Ele persistă și in-formează toate lucrurile, în primul rând același tip de lucruri care le-au creat.

Acest lucru este valabil și pentru corpul și creierul nostru. Toate lucrurile pe care le experimentăm în cursul vieții – toate percepțiile, sentimentele și procesele noastre de gândire – au asociate funcții cerebrale. Aceste funcții au echivalente sub formă de undă, de vreme ce creierul nostru, asemenea altor lucruri din spațiu și timp, creează vârtejuri purtătoare de informație – el face unde. Undele se propagă în vid și interferează cu undele create de corpurile și creierele altor oameni, dând naștere unor holograme complexe.

Atunci când câmpul de undă care emană dintr-un obiect întâlnește un alt obiect, o parte din el se reflectă din acel obiect, iar o parte este absorbită. Obiectul este încărcat cu energie și creează un alt câmp de undă, care se deplasează înapoi spre obiectul care a emis câmpul de undă inițial. Interferența câmpurilor de undă inițial și de reacție creează un model general, iar acest model este efectiv o hologramă. Aceasta conține informații despre obiectele care au dat naștere câmpurilor de undă. **Aceste holograme pot fi citite.**

Generații după generații de oameni și-au lăsat urmele holografice în câmpul akashic, iar informațiile din aceste holograme sunt disponibile pentru a fi citite. Hologramele indivizilor întregesc o superhologramă, care este holograma atotcuprinzătoare a unei seminții, a unei comunități sau unei culturi. Hologramele colective vin în contact și întregesc, la rândul lor, superholograma tuturor oamenilor. Acesta este rezervorul de in-formația colectivă a omenirii.

Putem să ne acordăm conștiința pentru a rezona cu hologramele din câmpul akashic. Este cunoscută transmisia de in-formație într-un câmp de holograme: ea se produce atunci când câmpurile de undă care constituie două sau mai multe holograme se „conjugă” unul cu altul. Efectul este similar cu fenomenul mai familiar cunoscut sub numele de rezonanță.

„Conjugarea de fază” care transmite informația din holograme este un tip aparte de rezonanță selectivă care creează un canal de comunicare coerent. În acest caz, se creează o cale de informație-transmisiune non-localizată la toate scările de organizare, de la cea cuantică la cea cosmică.

Creierul nostru nu este limitat să rezoneze numai cu holograma noastră; el poate rezona în manieră armonică și cu hologramele altor oameni mai ales cu ale celor cu care avem (sau am avut) o legătură fizică sau emoțională. Nu suntem condamnați să vedem lumea prin cinci crăpături din turn. Pătrunzând în stările amplificate de conștiință, în care raționalitatea noastră de zi cu zi nu filtrează ceea ce putem percepe, putem deschide acoperișul către cer.

Bibliografie

Laszlo E., (2008), *Știința și câmpul Akashic. O teorie a tuturor lucrurilor*, Ed. Pro Editură și Tipografie, București.

Akimov A.E., Shipov G.I., Torsion fields and their experimental manifestations, *Journal of New Energy* 2, no.2/1997.

Akimov A.E., Tarasenko V.Va., Models of polarized states of the physical vacuum and torsion fields, *Soviet Physics Journal* 35, no. 3, 1992.

Aspect A., Grangier P., Experiments on Einstein-Podolsky-Rosen-type correlations with pairs of visible photons, in *Quantum Concepts in Space and Times*, R. Penrose and J. Isham eds. Oxford Clarendon Press, 1986.

Bohm D., Hiley B., (1993), *The Undivided Universe*, London Rourledge.

Braud W.G., Human interconnectedness research indications, *Revision* 14, no.3, (1992)

Coyle M.J., Localized Reduction of the Primary Field of Consciousness as Dynamic Crystalline States, *The Noetic Journal* 3, (2002).

Dossey L., *Recovering the Soul: A Scientific and Spiritual Search*, New York: Bantam, 1989.